

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10447** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Л. Д. Р. срещу Решение № 4246/20.09.2023 г., постановено по НАХД № 5619/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 8096/15.03.2023 г., на началник на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа”, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол”, Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр.2 от ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 от Закона за пътищата (ЗП), вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ е наложено административно наказание глоба в размер на 3500 (три хиляди и петстотин) лева, като размерът на глобата е намален на 1000 (хиляда) лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав приема, че санкционираното лице е допуснало вмененото му нарушение, доколкото водачът няма отговорност за издаване, ползване и изпълнение на разрешителния режим по чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11. Излагат се доводи, че при извършената проверка не е спазен процесуалния закон, който изисква присъствието на

органи на МВР и на АПИ. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да отмени процесното НП.

Ответникът - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. Н., в представено писмено становище оспорва касационната жалба. Излага подробни доводи за законосъобразността на потвърденото НП и правилността на обжалваното решение, като моли последното да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо - произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена надлежно жалба.

Направените от въззивния съд фактически и правни изводи се споделят напълно от настоящата инстанция. По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 16.02.2023 г., в 12:05 ч., на път II -18, км. 25, на 1 км. преди разклон за [улица]в посока Чепинци - Казичене, Л. Д. Р. управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси, с две управляеми оси марка „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Гранит - 90 - Цинцова“ ЕООД. При проверката, извършена от инспектори в отдел „Контрол по РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, водачът Р. не представил Разрешително по чл. 8, ал. 1 - 2 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. При направено измерване с техническо средство ролетка № 1302/18 (5 м.), както и с електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR № 118844, било констатирано, че при измерено разстояние между осите 1.38 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС била 29.300 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11.

Въз основа на горното, административнонаказващият орган приел, че Р. нарушил разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 от Закона за пътищата (ЗП), вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ, поради което от началник на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, към АПИ на Р. бил съставен АУАН, а въз основа на него било издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление № 8096/15.03.2023 г., с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗП, на Л. Р. била наложена глоба в размер на 3500 (три хиляди и петстотин) лева.

Въззивният съд е приел, че проверката е извършена от компетентните по чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 година органи, които са съставили АУАН, а въз

основа на него и наказателно постановление в съответствие с разпоредбите на чл. 56, ал. 2, т. 1 и ал. 3 от ЗП и при спазване на административнонаказателните правила. СРС е заключил, че извършеното нарушение изпълва признаците на такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП. Приел е, че деянието не е маловажно.

Въззивният съд, като отчел обстоятелството, че деянието е извършено за първи път, приел, че целите по чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати при наказание от 1 000 лева, поради което е изменил наказателното постановление.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Проверката е извършена от служители на Агенция „Пътна инфраструктура“, оправомощени за това, съобразно чл. 37, ал. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 година. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от лицата по чл. 56, ал. 2, т. 1 от Закона за пътищата, а наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, оправомощен със Заповед № РД-11-246/31.03.2022 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ, съобразно чл. 56, ал. 3, т. 1 от Закона за пътищата.

С разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. Съгласно чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП се наказват физическите лица нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности по движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, Р. е извършил нарушението. Касаторът е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл. 53, ал. 1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, поради което и дадената от административнонаказващия орган квалификация е законосъобразна. В този смисъл са неоснователни възраженията на касатора.

Неотносима е и разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура.

Участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от АПИ, е с цел съдействие и няма отношение към законосъобразното протичане на административнонаказателното производство, противно на твърденията на касатора.

Предвиденото в чл. 53, ал. 1 от ЗП административно наказание глоба е в размер от 1000 лв. до 5000 лв. Въззивният съд правилно е приел, че наложената глоба следва да бъде в минимален размер от 1000 лв., тъй като нарушението е извършено от касатора за първи път и от него няма допълнително настъпили вредни последици, както и че не се установяват основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като

констатираното нарушение и обстоятелствата по извършване на същото разкриват типична за общия случай на нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП степен на обществена опасност на деянието, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение.

От изложеното следва, че СРС е постановил оспореното решение в съответствие с материалния закон, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

По делото не са направени искания за присъждане на разноси от нито една от страните, като не са налични и доказателства за направени такива, поради което и съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение 4246/20.09.2023 г., постановено по НАХД № 5619/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.